

En valencià. Secció Literària valenciana

EL NAIXEMENT DE L'INSTANT BLAU

I el jardí era blau i la nit transparent.

Oh temps escadusser, sigues magnànim! No tens la teua dona de cristall antic i primorós aferrada a la protecció del teu maluc? Ni una àmfora de vidre fóra tan gentil com ella, delicada i esplèndida, fràgil eternament, eternament complaent. Sense pressa, sense inquietud, sense esglai vesteixes, amb peu descalç i còmode, la túnica del vi que t'ofereix, mentre jo, un pobre déu menut i enriolat, festege una eufòria només passatgera. Si jo pogués tenir una música constant dessota els parrals... I elles, oh temps, no les veus?, unes noies com l'aigua, bellíssimes, galants, esplendoroses, que han tastat la malvasia de la vida i no saben, no sospiten tan sols –perquè són joves– que aquesta dansa sota els estels no els pertany. Com pots mirar impertèrrit el seu ball deliciós si saps que la tempesta es mou tan negra, que el cel atronador no les protegirà, que el jardí serà opac quan parpalleges i elles totes, a excepció de la teua, perdran la transparència i esdevindran adob per als teus arbres fal·laços? Oh, si jo fos déu del

temps! Oh, si jo tingués aquest poder! Els bassiols acollirien davall les fulles fresques les dansades més llargues, les més gràcils, les dansades de pluja amb olor de verger, hi ballaríem tots, les noies, els estels, i els estels tots riurien fins acabar rendits, i les noies riurien amb les cames cansades, i el cel no fóra negre sinó content. Oh, temps gasiu, sigues magnànim, encunya la nit transparent i el jardí blau, allunya'ls del miratge!

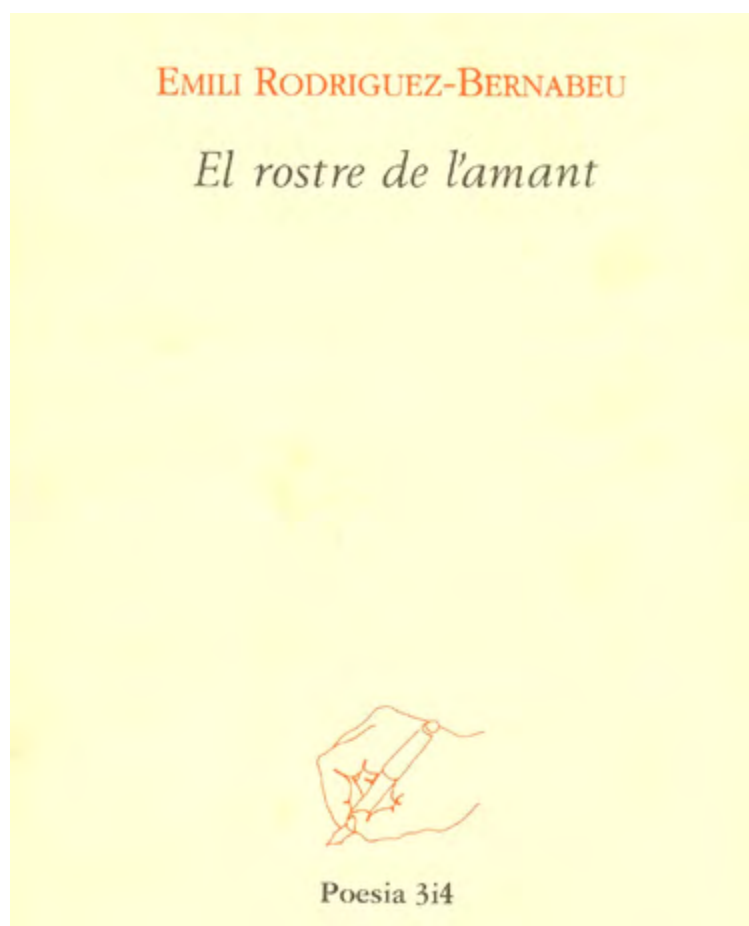
I el temps, commogut, mirà la seua dona amb un esguard delerós i plaent, begué el seu vi i creà l'instant.

© DEL TEXT: **DORA CATALÀ**

© DE L'IL·LUSTRACIÓ: MARI CATALÀ

Nota: aquest capítol pertany al llibre ***DELS COLORS INTERIORS I ALTRES ESCRITS***, la publicació del qual en edició digital i en paper està en projecte.

Nota: *este capítulo pertenece al libro **DELS COLORS INTERIORS I ALTRES ESCRITS**, cuya publicación en edición digital y en papel está en proyecto.*

EL ROSTRE DE L'AMANT

*Bateig alegre de lloança.
Esguardaves els ulls lluents que t'esperaven
dellà la ment i l'iris, deçà de les carícies.
Delitoses converses acaronen els vespres
sobre les teues galtes d'enlairada aparença.
Mentre l'alta penombra del teu esguard vident
emmarca la mesura de les futures noces.
¿Quin llavi esclata al llavi?
¿Com era la mirada?
Palpitava pels astres la història del teu front
tan agradós de rínxols i d'alta saviesa.
Perquè tot era el somni,
tot era la gaubança,
la recerca dels besos
que guanyaran enèrgics els espais de la joia.
Perquè alguna promesa que d'antuvi sabies
pentinava gaseles pel desert habitable
on s'allargassa atònit l'espai blau de la festa.
El blau d'aquella mar més enllà del maresme
on els crepuscles tebis viuen a la memòria
en obscurs vaticinis i mans voluptuoses
que instauraran les hores
absolutes del gaudi.*

Emili Rodríguez-Bernabeu

Del llibre *El rostre de l'amant*, Ed. 3i4.
València, 1992.

"El Cantarano agraeix a Emili Rodríguez-Bernabeu l'enviament d'aquestos versos amb els quals inicia la publicació d'una sèrie de poemes representatius de la millor poesia valenciana dels nostres dies.

"El Cantarano" agradece a Emili Rodríguez-Bernabeu el envío de estos versos con el que inicia la publicación de una serie de poemas representativos de la mejor poesía valenciana de nuestros días.